Р Е Ш Е Н И Е
№ 43320

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7792** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7 във вр. с чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Л. Р., срещу Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П-22221126002092-004-001/30.01.2026 г., издаден от А. А. Г. – главен инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) – С. при Централно управление на НАП. С акта е отказано възстановяване на законна лихва върху сумата 16 650,84 лв., представляваща данък върху добавената стойност за данъчен период м. юли 2018 г., възстановен на 23.07.2020 г.

Жалбоподателят оспорва акта като незаконосъобразен, издаден в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Позовава се на принципите на обективност и служебно начало и поддържа, че приходният орган не е извършил необходимата преценка на относимите обстоятелства. Излага доводи, че извършването на ревизия удължава срока за възстановяване на данъка, но не освобождава приходната администрация от задължението по чл. 92, ал. 10 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) да изплати законна лихва за забавата. Сочи, че петгодишният срок по чл. 129, ал. 1 ДОПК е приложим и за лихвите, а основанието за възстановяването им е възникнало с влезлия в сила през 2020 г. ревизионен акт. Поради това счита искането от 23.12.2025 г. за своевременно. Позовава се и на представените актове за прихващане или възстановяване и Решение № 114/04.02.2025 г. на директора на дирекция ОДОП – С., като поддържа, че различното разрешаване на еднакви случаи нарушава правната сигурност.

Иска отмяна на АПВ и присъждане на разноски.
В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. И. И., която поддържа жалбата. Представя разпечатка от лихвения калкулатор на НАП и писмени бележки. В тях развива довода, че следва да бъдат разграничени моментът на възникване на основанието за възстановяване на лихвата след приключването на ревизията и началната дата на периода, за който тя се изчислява.
Ответникът – директорът на дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП, не се представлява в съдебното заседание. По делото са постъпили писмени бележки, докладвани значително време след обявяване на делото за решаване.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
На 14.08.2018 г. „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е подало справка-декларация по ЗДДС с вх. № 22111113263 за данъчен период 01.07.2018 г. – 31.07.2018 г. с резултат данък за възстановяване в размер на 127 038,78 лв. Сумата е посочена за възстановяване по реда на чл. 92, ал. 3 ЗДДС.
Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221118005543-020-001/12.09.2018 г. е възложена ревизия за посочения данъчен период. Заповедта е изменяна със заповеди от 23.11.2018 г., 19.12.2018 г. и 23.01.2019 г. Производството е спряно със Заповед № Р-22221118005543-023-001/22.02.2019 г. и е възобновено със Заповед № Р-22221118005543-143-001/26.09.2019 г.
В хода на ревизията е издаден АПВ № Р-22221118005543-004-001/21.02.2019 г., с който е възстановен ДДС в размер на 84 538,98 лв. Сумата е изплатена на 27.02.2019 г.
За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221118005543-092-001/10.10.2019 г. Производството е приключило с Ревизионен акт № Р-22221118005543-091-001/30.10.2019 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и А. К. Н. – ръководител на ревизията. С акта е определена допълнителна сума за възстановяване от 25 848,96 лв., изплатена на 06.11.2019 г. Не е признато право на данъчен кредит в размер на 16 650,84 лв., с което е намален деклариранията резултат за възстановяване.
При административното оспорване на ревизионния акт с Решение № 79/16.01.2020 г. на директора на дирекция ОДОП – С. е постановена отмяна и връщане за извършване на нова ревизия. Тези обстоятелства са отразени в ревизионния акт от 16.07.2020 г. и в представената справка „Детайли на транзакция по сметка на ЗЛ – архив“, в която са посочени решението и сумата 16 650,84 лв.
Повторната ревизия е възложена със Заповед № Р-22002220000724-020-001/06.02.2020 г., изменена със заповед от 13.05.2020 г. Съставен е Ревизионен доклад № Р-22002220000724-092-001/01.07.2020 г.
С Ревизионен акт № Р-22002220000724-091-001/16.07.2020 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П. – ръководител на ревизията, е признат деклариранията за м. юли 2018 г. резултат ДДС за възстановяване от 127 038,78 лв. След отчитане на вече възстановените 110 387,94 лв. е определен остатък за възстановяване от 16 650,84 лв. В частта за възстановяването е посочена законна лихва в размер на 0,00 лв.
Ревизионният акт е връчен на 17.07.2020 г. и не е обжалван. Сумата 16 650,84 лв. е възстановена на 23.07.2020 г., което се установява и от представените от ответника справки за свързаните транзакции и детайлите на транзакцията по данъчно-осигурителната сметка на дружеството.
С Решение № 114/04.02.2025 г. на директора на дирекция ОДОП – С. е отменен предходен отказ за изплащане на лихви върху възстановени части от данъка за същия данъчен период. В

изпълнение на решението е издаден АПВ № П-22221125023806-004-001/05.03.2025 г. С него са определени за възстановяване лихви общо в размер на 6 961,42 лв., от които 3 945,47 лв. върху сумата 84 538,98 лв. и 3 015,95 лв. върху сумата 25 848,96 лв. Актът не определя лихва върху остатъка от 16 650,84 лв.
На 23.12.2025 г. дружеството е подало молба с вх. № 55-22-25852, с която на основание чл. 92, ал. 10 ЗДДС е поискало изплащане на законна лихва върху възстановената на 23.07.2020 г. сума от 16 650,84 лв. В молбата са посочени подадената на 14.08.2018 г. справка-декларация, датата 13.09.2018 г. като край на тридесетдневния срок за възстановяване и датата на изплащане на главницата.
С Резолюция № П-22221126002092-0РП-001/08.01.2026 г., издадена от П. Т. П. – началник на сектор при ТД на НАП – С., на А. А. Г. – главен инспектор по приходите, е възложена проверка по прихващане или възстановяване за данъчен период м. юли 2018 г., със срок за приключване до 30.01.2026 г.
Проверката е приключила с оспорения АПВ № П-22221126002092-004-001/30.01.2026 г. Приходният орган е приел, че лихва не се следва, тъй като Ревизионен акт № Р-22002220000724-091-001/16.07.2020 г., с който не са определени лихви за забава, не е обжалван. Като друго основание за отказа е посочено изтичането на петгодишен срок, изчислен от 01.01.2019 г. до 31.12.2023 г., при съобразяване на 13.09.2018 г. като срок за възстановяване на данъка. Органът се е позовал на чл. 152 и чл. 129, ал. 6 ДОПК.
АПВ е връчен по електронен път на 30.01.2026 г.
От ответника е представена Заповед № 488.1/19.07.2010 г., с която А. А. Г. е преназначен на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., считано от 01.08.2010 г. Представена е и Заповед № РД-01-404/27.05.2024 г. на директора на ТД на НАП – С., в т. I.12 от която е посочена П. Т. П. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ при дирекция „Контрол“. Приложени са разпечатки с данните за квалифицираните електронни подписи на двамата служители.
В съдебното заседание на 20.10.2026 г. е представена от жалбоподателя разпечатка от лихвения калкулатор на НАП. В нея са въведени начална дата 13.09.2018 г., крайна дата 23.07.2020 г. и сума 8 495 евро, при изведена лихва от 1 604,74 евро.
При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на неблагоприятния акт, след изчерпване на административния ред за оспорване. В срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК не е постановено решение, поради което съгласно чл. 156, ал. 4 ДОПК АПВ се смята за мълчаливо потвърден. Тридесетдневният срок по чл. 156, ал. 5 ДОПК, считано от изтичането на срока за произнасяне на 24.04.2026 г., изтича на 24.05.2026 г. Този ден е неделя и официален празник, а 25.05.2026 г. е неприсъствен ден, поради което съгласно чл. 22, ал. 7 ДОПК срокът изтича на 26.05.2026 г. Жалбата е подадена на тази дата.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 160, ал. 2 във вр. с чл. 129, ал. 7 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на АПВ, като проверява компетентността на издателя, спазването на установената форма и на процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. При съобразяване на специалната уредба на ДОПК проверката обхваща всички основания по чл. 146 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), приложим съгласно § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК, включително съответствието на акта с целта на закона.
По отношение на компетентността съдът приема, че не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК. Актът е издаден от А. А. Г. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., чието

длъжностно качество е установено със Заповед № 488.1/19.07.2010 г. Извършването на конкретната проверка му е възложено с Резолюция № П-22221126002092-0РП-001/08.01.2026 г. от П. Т. П., за която е представена Заповед № РД-01-404/27.05.2024 г. на директора на ТД на НАП – С.. Съобразно установените длъжностни качества и възлагането на проверката АПВ е издаден от компетентен орган по приходите в рамките на неговата материална и териториална компетентност.

Спазена е и установената форма, поради което не е налице снованието по чл. 146, т. 2 АПК. АПВ е издаден в писмена форма, индивидуализира проверяваното лице, искането и данъчния период, съдържа фактическите и правните основания за отказа и волеизявление за невъзстановяване на претендираната лихва. Актът е подписан електронно, като представените данни за квалифицирания електронен подпис удостоверяват авторството на документа. Изложените мотиви позволяват да се установят съображенията на органа и да се извърши съдебна проверка на тяхната законосъобразност. Неправилното посочване на чл. 129, ал. 6 ДОПК като разпоредба, установяваща петгодишен срок, подлежи на преценка при проверката за съответствие с материалния закон. Не се установяват пороци на компетентността или формата, обуславящи нищожност на акта.

При проверката по чл. 146, т. 3 АПК не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват самостоятелно отмяната на АПВ. Производството е образувано по молбата от 23.12.2025 г., възложена е проверка и по искането е постановен изричен акт, връчен на дружеството. Общото оплакване в жалбата за нарушение на принципите на обективност и служебно начало е неоснователно. Основните факти относно деклариране, последващото установяване и възстановяването на данъка са изложени в АПВ и се потвърждават от събраните по делото доказателства. Приходният орган е отрекъл дължимостта на лихвата поради необжалването на ревизионния акт и изтичането на приетия от него срок.

По отношение на материалната законосъобразност на акта съдът намира, че е налице основанието по чл. 146, т. 4 АПК.

Материалноправното основание на претендираната лихва е чл. 92, ал. 10 ЗДДС. Разпоредбата предвижда, че данък, подлежащ на възстановяване, невъзстановен без основание или поради отпаднало основание в законовите срокове, се възстановява със законната лихва от датата, на която е следвало да бъде възстановен, до окончателното му изплащане, независимо от правилото на ал. 8 и от спирането на данъчното производство. Поради това възлагането на ревизия не изключва обезщетяването за периода на забавата, когато в резултат на ревизионното производство е признато заявеното право на възстановяване.

В случая с приключилата през 2020 г. повторна ревизия е признат изцяло деклариранияят резултат за м. юли 2018 г. Остатъкът от 16 650,84 лв. е изплатен на 23.07.2020 г. В подадената на 14.08.2018 г. справка-декларация сумата за възстановяване е посочена в клетка 81 по реда на чл. 92, ал. 3 ЗДДС. Приложимият тридесетдневен срок е изтекъл на 13.09.2018 г. Следователно е налице забава при възстановяването на тази част от данъка, за която законът предвижда изплащане на лихва.

Необжалването на Ревизионен акт № Р-22002220000724-091-001/16.07.2020 г. не е основание да се откаже разглеждането на последващото искане за лихви. С настоящото искане не се оспорва признатият с влезлия в сила ревизионен акт резултат по ЗДДС и не се цели изменение на установени данъчни задължения.

Претендира се изпълнение на произтичащото от чл. 92, ал. 10 ЗДДС задължение за обезщетяване на забавеното възстановяване на вече признатата и изплатена главница. В ревизионния акт е посочена законна лихва 0,00 лв., но не са обсъдени предпоставките по чл. 92, ал. 10 ЗДДС и не е

мотивиран отказ по самостоятелна претенция за обезщетяване на забавата. При тези обстоятелства искането по чл. 129, ал. 1 ДОПК не представлява преразглеждане на разрешения с ревизионния акт спор относно размера на данъка. Посочването на нулева лихва в частта за възстановяването не изключва специалния ред по чл. 128 и чл. 129 ДОПК за реализиране на вземането.

Възможността претенция за лихви, неначислени при извършено с ревизионен акт прихващане, да бъде заявена в отделно производство по чл. 128 и сл. ДОПК, е приета и с Решение № 5509/21.05.2026 г. по адм. дело № 3743/2026 г. на ВАС, VIII отделение.

При преценката на възражението за изтекъл срок следва да бъдат разграничени срокът за предявяване на искането, погасителната давност и периодът, за който се дължи лихва. Член 129, ал. 1, изр. второ ДОПК установява петгодишен преклузивен срок за подаване на искането, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване. Спазването му е предпоставка за разглеждане на искането и само по себе си не разрешава възражението за погасяване на вземането по давност. Член 129, ал. 6 ДОПК не установява нито петгодишен срок за предявяване, нито погасителна давност. Той урежда дължимостта на законна лихва при връщането на недължимо внесени или събрани суми. За забавеното възстановяване на ДДС приложима е специалната разпоредба на чл. 92, ал. 10 ЗДДС, която определя и периода на олихвяването. Следователно позоваването в АПВ на чл. 129, ал. 6 ДОПК като източник на петгодишен срок е неправилно.

За определяне на началния момент по чл. 129, ал. 1 ДОПК в случая следва да се съобразят чл. 92, ал. 8 и ал. 11 ЗДДС и последиците от отмяната на първоначалния ревизионен акт. Ревизията е възложена на 12.09.2018 г., преди изтичането на тридесетдневния срок за възстановяване. Съгласно чл. 92, ал. 8 ЗДДС при започнала ревизия срокът за възстановяване на данъка е срокът за издаване на ревизионния акт, а чл. 92, ал. 11, изр. последно ЗДДС препраща към това правило за невъзстановената част от декларирания данък.

За процесните 16 650,84 лв. с ревизионния акт от 30.10.2019 г. не е признато право на данъчен кредит и съответно е намален резултатът за възстановяване. След отмяната на този акт с Решение № 79/16.01.2020 г. е проведена повторна ревизия, приключила с Ревизионен акт № Р-22002220000724-091-001/16.07.2020 г., с който е признато правото на възстановяване и на този остатък.

Така конкретното основание на настоящата претенция е възстановяването на сума, първоначално отказана, а впоследствие призната при повторното произнасяне през 2020 г., заедно със следващата се по закон лихва. При тази преценка е относим и чл. 129, ал. 5, т. 2 ДОПК, който обвързва признаването с влязъл в сила съдебен или административен акт на правото да се получат незаконосъобразно отказани за възстановяване суми със задължението те да бъдат възстановени заедно с дължимата лихва. Приключването на повторната ревизия и влизането в сила на благоприятния за дружеството акт са през 2020 г. Поради това съдът приема, че срокът за предявяване на искането за останалата неизплатена лихва по това възстановяване започва на 01.01.2021 г. и изтича на 31.12.2025 г. Искането от 23.12.2025 г. е подадено в този срок.

Самостоятелно следва да се прецени възражението за погасителна давност. Неоснователно е поддържаното от ответника прилагане на тригодишния срок по чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Вземането за лихва произтича от забавено възстановяване на данък и се реализира по специалния ред на ДОПК. За лихвите върху подлежащи на възстановяване съгласно данъчното законодателство суми е приложим специалният давностен режим на ДОПК. В този смисъл са Решение № 11021/02.08.2011 г. по адм. дело № 16034/2010 г. на ВАС, VIII отделение, и Решение № 4060/14.04.2026 г. по адм. дело № 2343/2026 г. на ВАС, I отделение, с което е оставено в сила

Решение № 43086/23.12.2025 г. по адм. дело № 8287/2025 г. на АССГ.
Съобразно възприетото в Решение № 4060/14.04.2026 г. разрешение лихвата като акцесорно вземане следва давностния режим на главното вземане по чл. 171 ДОПК. За прилагането на петгодишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК е определяща годината, през която е следвало да се изпълни задължението за възстановяване на главницата при специалния ред на ЗДДС. За процесния остатък това е 2020 г., през която след отмяната на първоначалния отказ приключва повторната ревизия и е признат остатъкът за възстановяване. При съвместното прилагане на чл. 92, ал. 8 и ал. 11 ЗДДС и акцесорния давностен режим съдът приема, че петгодишният давностен срок започва на 01.01.2021 г. и към предявяването на искането на 23.12.2025 г. не е изтекъл. Изводът е основан на определения от специалната уредба момент за възстановяване на спорната главница, а не на прекъсване на давността с нейното плащане или на предположение, че ревизионният акт установява самостоятелно вземане за лихва. Предоставеното от чл. 92, ал. 10 ЗДДС обезщетение за предходния период не изменя този извод за давностния режим на акцесорното вземане.
Представените от жалбоподателя предходни АПВ и Решение № 114/04.02.2025 г. не заместват преценката за законосъобразност на оспорения акт и не установяват сами по себе си размера на процесното вземане. Те обаче потвърждават, че определените през 2025 г. лихви са върху други две части от данъка за същия период. Определените за възстановяване с АПВ от 05.03.2025 г. лихви върху сумите 84 538,98 лв. и 25 848,96 лв. не обхващат лихвата върху остатъка от 16 650,84 лв. и не обосновават отказа по настоящото искане.
При проверката за съответствие с целта на закона по чл. 146, т. 5 АПК съдът съобразява, че лихвата по чл. 92, ал. 10 ЗДДС обезщетява данъчнозадълженото лице за забавеното възстановяване на данъка. Възстановяването на главницата не постига само по себе си тази цел, когато лицето е било лишено от сумата след изтичането на законовия срок. При установеното забавено възстановяване и при изложените изводи за своевременно упражняване на правото отказът, основан на необжалването на ревизионния акт и на неправилно определен срок, препятства предвиденото от закона обезщетяване. В този смисъл актът не съответства и на целта на закона. Несъответствието с целта на закона е последица от установеното неправилно приложение на материалноправните разпоредби.
При тези съображения АПВ следва да бъде отменен поради противоречие с материалния закон и произтичащото от него несъответствие с целта на закона, а преписката – върната за ново произнасяне по молбата от 23.12.2025 г. съобразно чл. 160, ал. 3 във вр. с чл. 129, ал. 7 ДОПК. Ограничението по чл. 160, ал. 4 ДОПК се отнася до ревизионните актове и не изключва това правомощие при оспорения АПВ. Възможността за отмяна на отказа и връщане на преписката за ново произнасяне по искането за лихви е съобразена и в Решение № 4060/14.04.2026 г. по адм. дело № 2343/2026 г. на ВАС, I отделение.
В случая приходният орган е отрекъл изцяло възможността да се реализира вземането и не е определил размера на дължимата лихва върху процесната главница. Представената в съдебното заседание разпечатка не може да бъде възприета като доказателство за точния ѝ размер, тъй кат в нея е въведена главница от 8 495 евро, която не съответства на спорната сума от 16 650,84 лв., а изчислението започва от 13.09.2018 г.
При новото произнасяне органът по приходите следва да определи законната лихва върху главницата 16 650,84 лв. за периода от 14.09.2018 г. – деня след изтичането на срока за възстановяване, до окончателното изплащане на главницата на 23.07.2020 г., като приходният орган следва да се произнесе по прихващането или възстановяването на определената сума при съобразяване на чл. 128 и чл. 129 ДОПК.

С оглед изхода на спора и направеното в жалбата искане, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя се дължат доказаните разноски за заплатена държавна такса в размер на 25,56 евро. По делото няма доказателства за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда.
По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и 3 във вр. с чл. 129, ал. 7 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване № П-22221126002092-004-001/30.01.2026 г., издаден от А. А. Г. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП.
ВРЪЩА преписката на компетентния орган по приходите при ТД на НАП – С. за ново произнасяне по молба с вх. № 55-22-25852/23.12.2025 г. на „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в тридесетдневен срок от получаването на влязлото в сила решение.
ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „МУЛТИБРАНДС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 25,56 (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента) евро.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, чрез Административен съд – София-град, в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: